

MAGYAR MŰSA.

Költ Bétsben 6. Fēbruáriusban. 1788.

*Itra S. Patakon T. T. Pataki Professor Szent-
györgyi István Ur nagy reménységü István
Fijának Koporsojára A. I. Abban az esztendő-
ben. Mellyben :*

EHY GYÖNYÖRŰ FENYŰNK BÉ BORVLT, IGY
TŰNE REMENYŰNK.
SZENYVEDE TESTE HALALT, 's SZÉP KOSZO-
RVRA TALÁLT.

Óriszteletes Pálmák! mért sárgák rajtatok é' fák a.)
Mért perog a' Levelek, 's Könyvetek edgybe
velek.

Ejtszaki szél morgott, 's tzegetétek előtte sikorgott.
Ágaitok le-omol, fok darabokba bomol.

H

Szent

a.) A' teher a'att nőni szokott Pálmafa ábrázatjában adattat-
nak elől a' T. Szülék, minthogy a' fok bánatoknak terhé-
tül nyomtattatni szokott Kerefztyénekhez, a' Pálmafának
az a' tulajdona szépen hasonlít. Sárga fáknek pedig azért
iratnak, mért a' ki festet Pálma-fán sárga ágokkal ábrá-
zoltattanak a' már meg-holt Pálma jövések.

Szent gyökerek ! rontják az erők , 's tsemetéteket
ontják ,

Szent ez az ág , 's amaz-is , el-töre , roppan az is
Lóg az erő 's rendüll , de mivel gyökeres nehe-
zen düll.

Hifznek ezen gyökerek , szünnyetek ó ti derek.

A' nyomorúságnak nagy fergetegére ki-hágnak ,

Nem probát hazudók , türni sok izbe tudók.

Nő ha kemény terhel próbául Pálma fa nyerhet ,

Ah különös nagy erő nőni teherbe merő.

Tűz aranyat próbáll heted izbe falakja külön váll:

Nyomva Királyi petsét ugy leli rajta betsét.

Téged-is így törték szelek ó két Pálma gyötörtek ,

Hidd-el bár nehéz-is Isteni próba ez-is.

Pálma fa terhet birj , 's ha nagyobb mint kellene
tsak sirj.

a.) Jól tud az így ki-csafart viz tsilapitni zavart.

Pálma gyökérnyögtél tudom azt , 's gyakor így kö-
nyörögtél:

Istenem e' tsemetét hadd ne zavarja fetét!

Jaj de ropog gallyad szomorú két Pálma fa hallyad!

Nincs István le-rogyott Pálma-fa gallya fogyott.

Seb helyes a' Tested , Leveled sárgára ki-fested.

Testedbül fakadott Pálma-fa búnak adott.

Hát hova lett János ? (b.) Szentgyörgyi Susánna
magános !

Hát még ama' tsemetét még minek érte fetét ?

Bú nyila lö téged tudom e' febed érleli véged.

Pálma-fa Könyved ered bús szemed abba fered.

El

.)Ovidius. Explet. Lackrymis egeriturque dolor.

b.) János ak neveztetett az oda fel hova léttérül Kérdésbe
jött T. T. Prófétsor Ur szívének tellyes nyugtató remé-
nye.

El-tőre Istvánod tudom őt Kegyes Attya Te szánod.
Fogva Kegyes madarad télbe borúlla nyarad.

János után fényed vala István drága reményed,
Ez nevedet viselé 's már viszi sirja felé.

Pálma-fa két kedves szemeid töve mért leve nedves?

Még ha Susánna-is él Bölts Attya bús ne legyél.

Jobb kezed irt olly hirt, melly nem fog látni fe-
tét firt.

Két nevedet viselő bölts eszed álhat elő. a.)

Gyors kereken régen futofol már a' Magyar Égen.

Hidd-el ezen kereked nyargal örökre neked.

Sirt nevet a' jószág, mivel ő nem halni valóság,

E' te szülötted, el-él: 's lakni Egekbe' remél.

Még-is ez Istvánod' tudom óh Kegyes Attya Te szá-
nod.

Őt keferegni van ok, tseppeket én-is adok.

Könyvezi szép nyájad, melyet legel angyali szájad.

Köz baj ez a' Te bajod, köz jaj az a' Te jajod.

Téged-is e' nyil lött Kegyes Anya töltene tömlöt

Könyv özönöd, kefereg véled az árva Sereg.

Kedved eredt jégen tsemetéd' mert ketteje régen,

Már meg-aszott, ez-is élt, 's élte halálra tserélt.

Hát Anya perdittsed Könyved, 's magadat keferit-
tsed.

Hallom-is árva jajod, mert oda drága rajod.

Ah kegyes ábrázat, Nemes ész, meg-elözni ki szá-
zat

Tudsz vala, útba vagy-é Oskola menni hagy-é.

H 2

Pál-

a.) Czélozás van a' T. Profefsor Urnak az 1783 - dikban
ki-jött Theol. Naturalisása in Quarto maiori Kafsán és
Pofonyban.

Pálma-fa mért hervadsz? te elől mégy, 's minket utól hadsz,

Menny de mi még maradunk kintelen utnak adunk,

Tapsol az Ég néked készen vár Mennyei széked.

A' Kapu nyitva vagon intének arra nagyon.

Meg veve szent vérrel Jegyefed tart Égi kenyérral,

Bölcs elméd lokat ért, bár az Egekbe ma ért.

Pálma-fa bóldog már a' menybe belöled ez edgy Pár,

'S több tsemetéd Jegyefe szent kebelébe ese.

A' Koronák készen várnak mind zöldeg egészszén,

Pálma-fa túrni szeres, szép Eget abba keres.

A' ki kereszt fáját viszi Jéfusa tseudes igáját.

A könnyü teherért adni fog Ég neki bért.

Pálma-fa terhedben le ne dülly, febeid kebeledben

Mindég meg maradó, zöld Koronákat adó.

Tárdja vagy inségnek, de miért? mert tettzik az

Egnek,

Tartani meg kötözött tűz koha langja között.

Pálma-fa bár nyögjél ne perely, hanem így könyörögjél,

rögjél,

Ámbár porba takarj meg-legyen a' mit akarj.

Pálma gyümölsének maga vérén vett Jegyesének.

Kúrtjából fakadott tseppeket Isten adott.

Innya Te-is esztet fogod ó törsök ha keresztet

Hordani vállad ered benne valóba fered.

Hord az igát ennek végén nagy örömbe pihenek.

A' kies Eggel bir, annak alatta ki fir,

Bóldog az illy firás, vizedért így biztat az irás.

It firj bár meg-örülsz, a' mikor Egbe kerülj.

Pálma-fa bóldognak Nagy Egek majd mondani fognak,

A' mikor edgybe kerülsz 's a' tsemetékkal örülsz.
Áld le törött gallyad István, két Pálma-fa hallyad!
Hogy Tejed őt nevelé bődögök utja felé.
Egi nagy abrontson ragyogó rád fok napot ontson.
'S a' kit ölel kebeled jöjjön az égbe veled.

*A' Márs, és Mercurius Regens Planeták uralko-
dása alá jutott 1788-dik, és a' Jövendölés
szerént a' Fatalis Esztendőbe Békőszöntő Ver-
sek.*

Az esztendőszáznak' végezete felé,
Többnyire mindenkor változás jön elé.
Hól a' rettenetes Pestis vagy dög halál,
Mindent földbe temet valakire talál;
Hól a' Sziv foggyasztó éhség fanyargattya
A' népet, 's mindenből végre ki forgattya;
Hól a' szükség okoz ifzonyu siralmot;
Hól edgy, 's más nyavallya emel fok sir halmot.
Hol fegyverrel pufztitt fok az ellenség,
Edgy szóval akkor van több szerentsétlenség.
Mit gondollyunk! mit hoz e' következendő,
'S a' Jövendő' szerént Fatalis esztendő.
Mellyeknek Régense Márs, és Verbunkosza,
Mercurius: kiis már majd fel fútkosza.
Egészsz Európának Fő Fő Vezéreit,
'S fegyverre kifizeti azok Vitézeit.
Ah rettenetes Márs! még birodalmadot,
Nem vetted kezédhez, még-is hatalmadot.
Majd az egész Világ lakosi mind érzik,

Er-

Erzik, hogy szivekbe naponként mint vérzik.
 Mindenfelé harfog már Hartz trombitája,
 Veszekedést kiált minden lakos szája.
 Edgyik Hatalmafság szitt ellenségünkhez,
 A' más biztos erőt nyujt reménységünkhez.
 A' Tsászár Tábora készen áll itt: ott a',
 Török-is Köllykeit már meg-szállította.
 Vija amott Várát az ő ellensége,
 De majd vizsgálja veri nagy hirtelensége.
 Amaz Hadi-népét, mint fiját a' Gollya,
 Edgy helyből más helybe akként antragollya;
 Ellenség földére meg-száll Táborával,
 Azt sepri, 's pufztittya Népe záporával.
 Edgyik alattomba készül, 's meg-van fenve
 Fegyvere. A' másnak szive van rettenve,
 Félelem közt várja a' kétség tsatáját,
 Féltében nem meri fel-nyittani száját,
 Nem tudja erejét mellyikhez tsatollya,
 Mást hogy segiltsené? vagy hogy magát ollya.
 Fél iben a' Föld-nép hal verejtekibe,
 Dugja a' mije van szrofs rejtékibe;
 Maga pedig magát kaptsollya edgy máshoz,
 Kivel fog, ha szorul a' kaptza futáshoz.
 Mint edgy efze vezett 's alá 's fel ugy jár ma,
 Minden Nép; hogy nyakán tsügg az inség járma.
 Már! ha fel-vállaltad már a' Regenséget,
 's ha edgy másra szortál ennyi ellenséget,
 Nézd azt-is; nem fokat tart uralkodásod,
 Hamar el-enyészik fel-fuvalkodásod.
 Küldjed-el ujjonnan szárnyas Kurirodat,
 Erőszakos kezü Merkuriosodat,
 Kinek a' mellett hogy erőszak szivében,

Van

Van Békeféség szerzö páltzais kezében.
'S olyan indulatot kapsol a' szivéhez,
Mellyet edgy Békeféség szeretö Szivéhez.
Hozza-el Békeféség tsináló páltzáját,
Hadd végye-el a' nép nyakáról igáját.
De ha ellenségünk próbálná szivünket,
Ha mernénké; 's Hartzra unfolna benünket.
Sziveinket azért mi el-ne tsüggeszszük,
Féltünkbe fegyverünk' fzegre ne függeszszük,
Tsak azért hogy Török, ö tsak edgy olly állat
Ki előtt a' Magyar örökké meg-állott.
A' Ditsö Magyarí Nevet ha szerettyük,
Bátorsággal aztat még nagyra vihettyük.
Tehettyük ellenség előtt félelmesé
Mint régen; mindenek előtt-is hírefésé.
Tsak el-ne engedgyük magunkat lágyulni
Indulatainkat 's testünket puhulni.
Senkinek a' hívság piattzán le-ülve,
Nem repül szájába töltött galomb sülve.
Hartzollunk szívesen, míg bírja két kezünk
Fegyverünket, tudván azzal nem vétkezünk.
Tudjuk azt mindnyájon, 's meg-is lehet valni,
Hogy szép Kiráallyunkért, 's Hazánkért meg-halni,
Ha ellenségünkkel femmit nem tehetünk,
'S másként Diadalmat rajta nem vehetünk.
Tudjuk azt-is hogy míg élünk szenvednünk kell,
Szembe kell szállani fok ellenségünkkel.
Híszem még a' Magyar: oh drága nevezet:
Török Tenger vérben eleget evezett.
Még a' Magyar előtt Kontyát el-ejtette,
Tsak futhatott szembe szállni felejtette.
Ha nékik van, vagyon minékünk-is Mársunk:
Van ellenség ellen Hadakozó Társunk.

Nil.

Nállá nélkül a' mi két tsöü fegyverünk,
 Nem ér femmit minden Spanisé Rájterünk.
 Bizzunk tsak ő benne ő meg-segitt minket,
 El-fzélesztí minden mi ellenséginket.
 Ő ellenségünknek nyakát Kardunk-alá,
 Fejét Sámolly-székül veti lábunk-alá.
 Hitetlenségéért őt kétttségben ejri,
 Bünéért Hívei közüll ki-felejtí.
 Fejét mint az Aspis kigyónak meg-rontya,
 Hogy a' Békeiséget népe kozt fel-bontya.
 Ő még vízfza hozza várt Békeiségünket,
 Vízfza adja régi jó tsendességünket.
 Kérjuk őtet hogy még ez Esztendőben-is,
 Kün határainkban, 's lak helyünkben ben-is,
 Adjon Békeiséget 's minden némü áldást,
 Mellyért végyen Ő-is mi töllünk Háládást.

Irtá Székely gyalog Katona *Benkő Dániel*,

Tudositástól.

Hallónak Bóldog estvéje: fordittatott Németből Magyarra G* J* által és nyomtattatott Pofonyban *Wéber Simon Péter* Betüivel és költségével. Ezen Titulus alatt jöve-ki a' Sajtó alól, a' meg-nevezett helyen, edgy Magyar Könyv, melynek olvasói, ezen Németül-is igen nagy betsben lévő, munkában nem kevés gyönyörüségeket találják. Árúttatik I. for. 15. krajtzáron. — A' ki-adó által kérettetnek az Elő-fizetést bé-fzedők, hogy a' pénzt mennél hamarébb kezéhez küldeni méltoztassanak, hogy az Előre-fizettek a' magok Könyveiket annál hamarébb vehessék.